

Kniha monument. Přílehavěji nazvat třetí román Kateřiny Tučkové **Bílá Voda** snad ani nelze. Psala ho deset let, několikrát celý předělávala a přeskládávala. Bezmála sedmiset-stránková kniha v prvním plánu vypráví o řádových sestrách, které byly režimem v padesátých letech umísťovány do internačních klášterů či vězení, kde v nich oddanost Bohu měla být rozleptána krutou fyzickou prací a neustálým popíráním jejich duchovní i osobní identity a integrity. Autorka strávila nepočítaně hodin bádáním v archivech, pátráním mezi pamětníci a představenými církve, návštěvou dotčených míst a podobně jako v případě *Žitkovských bohyň* dospívá k účtyhodnému literárnímu tvaru. V tomto směru je *Bílá Voda* impozantní záležitostí. To, co už tak úchvatné není, je druhý plán románu, kdy má být obecnější výpovědí o víře, o ryzím přátelství i přímočaré nenávisti, touze i povinnosti. Tam se najednou stává vyprávěním naivnějším, než by si čtenář zasloužil. Přes tuto nedostatečnost je však *Bílá Voda* nezpochybnitelnou senzací, která tají dech a bere pojem o reálném čase. A to dokážou jen knihy výjimečně dobré.

V akváriích tam plavali krokodýli, vystupovali tam 2 Unlimited, bavili se Bílá i Gott. Psala se devadesátá léta, bylo hodně divoko a hostům Discolandu Sylvie bylo spíš jedno, že čerstvě svobodné poměry vládnou až za jeho dveřmi. Všichni k jeho majiteli Ivanu Jonákovi poslušně vzhlíželi, protože moc dobře věděli, že jinak bude zle. Hodně zle. To platilo nejen pro personál, ale ještě přísněji pro jeho pravidelné návštěvníky. Dnes se tomu spíš smějeme jako připitomělé hře na světovou mafii, ale tehdy na smích nebyl čas ani odvaha. Proto je naprosto v pořádku, že inscenace Divadla Na zábradlí režisérů Erbese a Jedináka **Discoland** zdaleka není jen retro zábavou s očekávatelně slízce přitažlivou estetikou, nýbrž i trefnou společenskou rekonstrukcí vyskládanou z výpovědí těch, kteří pozlátko devadesátek zažili víc z té druhé strany. Jak by se řeklo dnes z backstage legendární diskotéky, kde bohužel nic nebylo nemožné. Kdo chce, ať si v Discolandu na Zábradlí klidně zatančí. Dost možná se ale s poslední písničkou pozvrací. Nikoli z toho, co viděl – inscenace je to strhující – ale z toho, o čem to celé bylo. A stále je.

Kateřina Tučková vydala po deseti letech novou knihu. Penélope Cruz natočila *Film roku*. Anna Fialová hraje v Činoherním klubu jak bohyně. Orville Peck je reinkarnací Elvise Presleyho.

Téma má skvělé. Jen ho částečně, stejně jako diváka, ubíjí nesmyslná délka. Polský snímek **Nezanechat stopy** režiséra Jana Matuszyńskiego, jenž nás dokonale okouzлил debutem *Poslední rodina*, není příjemnou podívanou. Ostatně jí být ani nemá, vždyť jeho výchozí situací je skutečný případ bezdůvodného ubití studenta polskou policií v roce 1983. Úvodní scény jsou natočeny úchvatným způsobem, o jediného očitého svědka incidentu a jeho přátele a rodinu má publikum v kině opravdový strach. I když se v duchu neustále ujišťuje, že se to odehrává jen na plátně, stejně tak si neustále uvědomuje, že ten případ se v Polsku skutečně stal. Jenže uplyne přibližně hodina a půl a demonstrace bezcitné a záluďné totalitní mašinerie se začne opakovat, některé scény pak dokonce navozují pocit, že už se před několika minutami ve filmu odehrály. Kdyby film *Nezanechat stopy* trval kolem sta minut, je podívanou, která stopy v divácké paměti rozhodně zanechá. Takto si ale návštěvník kinosálu mnohem intenzivněji pamatuje, že seděl v biografu téměř tři hodiny, které byly pocitově ještě mnohem delší. Naštěstí tu nesmyslnou stopáž velkým dílem vyvažují sugestivní herecké výkony.

#orvillepeckismysexualorientation – hashtag, který jednu dobu dost trendoval. Proč? Protože je navázán na jednu z nejzajímavějších osobností současné popkultury, hudebníka Orvilla Pecka. Gay kovboje, který svůj obličej ukrývá pod záclonkou z korálků a ještě nikdy neměl potřebu ukázat její světu. Ne, nestydí se za to, jak vypadá, přijde mu cool nevystavovat se na odív celý, stačí, že je často svlečený do půl těla. A přijde to cool i jeho fanouškům, kteří díky němu začali poslouchat country. Žánr patřící spíš prarodičům dokáže hudebník usazený v Kanadě interpretovat tak, že to, že se jedná o žhavou hudební současnost, není iluze, nýbrž fakt. A to se ho přitom na novince **Bronco** nesnaží nikterak modifikovat, inovovat či ho činit jinak divným, komplikovanějším. Žádná cingrlátka, ty nosí Orville jen přes obličej, toto je country v ryzí podobě. A pokud vám ten hlas ze všeho nejvíc připomíná Elvise, je to naprosto v pořádku.

Kočka na rozpálené plechové střeše v režii Martina Čičváka, již uvádí pražský Činoherní klub, je v první řadě divácky úlevnou inscenací americké klasiky. Dveře v ní jsou dveře, ne otvor do dimenze, kde neplatí prostor ani čas. Na pohovce postavy dramatu normálně sedí, nesymbolizuje dominanci někoho nad někým. A když se jí věneček, tak se jí věneček, nad nikým se nevznáší anděl smrti. A v druhé řadě je tato *Kočka* nejlepší ukázkou precizního divadelního herectví. Pozornost si zaslouží i ti ostatní (Konvalinková, Dadák, Mičová), ovšem nade všemi ční hlavní dvojice. Jan Hájek opět dokazuje, že něžné grobiány u nás teď nikdo nezahraje lépe. A Anně Fialové stačí pár prvních replik a gest, aby dokázala učinit hned dvě skutečnosti nezpochybnitelnými: že na postavu Margaret, která dokáže udělat nesnesitelné dusno i ze sněhové vánice, a přesto s ní soucítíte, rozhodně není příliš mladá, i když jste si to nejdřív klidně mohli myslet, a že se touto rolí sebevědomě zařadila mezi českou hereckou elitu. Myšleno současnou i historickou.

Islandčan Andri Snaer Magnason je znám tím, že nemá nejmenší problém knihu od knihy měnit žánr ani cílovou skupinu. Nejvýrazněji se zatím proslavil globálním bestsellerem (hlavně) pro děti *Truhla času*, v níž je dobrodružný příběh stejně důležitý jako ekologicky výchovný vzkaz. Jeho druhá kniha přeložená do češtiny – **O času a vodě** – má bizarní původ. Na jejím počátku byla žádost, aby Magnason napsal text na pamětní desku zaniklého ledovce, na němž jeho prarodiče strávili líbanky. Spolu s tím přišlo zadání na knihu o klimatické krizi a již tehdy začalo být jasné, že tyhle dva požadavky vyústí v něco neobyčejného. *O času a vodě* místy až neuvěřitelně vynalézavým a překvapujícím způsobem kombinuje zadaný nekrolog, tklivou elegii po zaniklém a neustále zanikajícím světě, islandské mýty, rodinnou historii či vědecké poznatky, až vytane obraz, jenž nemá v literatuře obdoby a jehož otisk zůstane v individuální i kolektivní mysli už navždy.

Foto: Václav Jirásek pro Divadlo Na zábradlí, Host Brno, Sony Music, Aeroflms, Pavel Nesvadba pro Činoherní klub, Domino Records © Hollie Fernando, Argo, Bontonfilm © Samantha López, text: redáce Vogue CS

Pamatujete ještě na CocoRosie? Jestli ne, nic se neděje. Teď tu jsou Wet Leg. Dvě holky, které podobně jako sestry Coco a Rosie chtějí hudbou a její i vlastní roztomilou bizarností bavit především sebe. A když jim to sežerou i druzí, jde o něco, co se sice počítá, ale není to nezbytně nutné. I proto si **Wet Leg** daly s bezejmenným debutem tak na čas, i proto je ve výsledku výjimečnou záležitostí. Hlavně se nebrat vážně, zní celou deskou, z každé písně, z každé sloky, z každého verše. Mileniálové hlásají, že mají těžký život, jen většina z nich neví proč. A tak si z toho Wet Leg dělají legraci. Navíc ji balí do kytarových riffů, což je mezi vším tím hip-hopem, tanečními beaty a hudebně neurčitým kníkáním taky dost osvěžující.

Natočit nejlepší film v historii je zadání za milion. Ve španělské komedii ho dostane režisérka ve velmi excentrickém podání Penélope Cruz. Danajský dar má sice neomezený rozpočet, zato v něm má hrát nejvíc sebestředná filmová hvězda historie (Antonio Banderas) spolu s hercem, který si naopak přehnaně zakládá na své serióznosti (Oliver Martinez). Jak toto jen dopadne? Radikálně zábavnou odpověď přináší komedie **Film roku**. Také už máte plné zuby snímků, které s vámi hrají otravnou hru, že jsou chytrější než vy? Tak vězte, že u této podívané nebudete mít takový pocit ani vteřinu. Jak úlevné!

